

מ"ת 38478/05/14 - מדינת ישראל נגד צ צ

בית משפט השלום בחדרה

מ"ת 38478-05-14 מדינת ישראל נ' צ(עציר)

בפני	כב' השופטת רקפת סגל מוהר
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	צ צ

החלטה

מונחת בפני בקשת ב"כ המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו-1996, להורות על שחרורו המידי של המשיב ממעצרו, בחלוף 9 חודשים מאז נעצר.

רקע

בתאריך 21.5.14 הוגש כנגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, הפרעת שוטר במילוי תפקידו ואיומים, לפי סעיפים 368(א), 275 ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ביחד עם כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

בחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה לבית המשפט ביום 1.6.14 נקבע כי המשיב הינו חולה נפש הלוקה בתהליך סכיזופרני כרוני וכי נכון לאותו מועד הוא היה שרוי בשלב של החרפה פסיכוטית ולכן נמצא בלתי כשיר לעמוד לדין ואף לא אחראי למעשיו וכי הוא זקוק לטיפול במסגרת אשפוז במחלקה פסיכיאטרית סגורה עם בטחון מרבי.

בהחלטתי מיום 18.6.14, בהסכמת סנגורו שבאה בעקבות חוות הדעת הנ"ל, הוריתי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים במסגרת של אשפוז במחלקה פסיכיאטרית סגורה עם בטחון מרבי.

לנוכח בקשת ב"כ המשיב לברר את אשמתו בכל מה שנוגע לשאלת מודעותו לעובדה כי תקף זקן, החלה שמיעת הראיות בתיק העיקרי (בפני כב' השופט גינות), ביום 24.12.14.

בהמשך, ביום 12.1.15, במסגרת בקשה לעיון חוזר, נעניתי לבקשת ב"כ המשיב והוריתי על בדיקת המשיב על ידי הפסיכיאטר המחוזי, פעם נוספת. זאת לנוכח הזמן שחלף מאז הוכנה חוות הדעת הראשונה. בחוות הדעת הנוספת שהוגשה לעיוני ביום 14.1.15 נכתב כי גם נכון לאותו מועד אין המשיב כשיר לעמוד לדין ולא היה אחראי למעשיו וכי

"במהלך שמונת החודשים שחלפו מתחילת אשפוזו, מצבו הנפשי כמעט ולא השתנה, שהיינו מוסיף להיות פסיכוסטי, הוא עדיין מגלה תכני מחשבות שווא של רדיפה, חלקם ביזאריים, ללא ביקורת וללא תובנה, שיפוטו ובוחן המציאות פגומים".

במצב דברים זה ולאחר בחינת הפרוטוקול והראיות שהוגשו במסגרת התיק העיקרי, דחיתי את טענות ב"כ המשיב בדבר כרסום משמעותי בראיות ולכן, כמו גם לנוכח מצבו הנפשי של המשיב והמסוכנות הגבוהה הנלמדת מחומרת המעשים המיוחסים לו, לא מצאתי מקום לשינוי ההחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים בתנאים שנקבעו.

כעת עותר ב"כ המשיב לשחרורו המידי מן המעצר בחלוף 9 חודשים מאז מועד נעצר ולנוכח העובדה שמשפטו טרם הסתיים והמבקשת לא פנתה אל בית המשפט העליון בבקשה להאריכו.

המבקשת מצידה טוענת כי "מהות המעצר עד תום ההליכים היה אשפוזו של הנאשם בנסיבות של סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש" וכי על פי הוראת סעיף זה רשאי היה בית המשפט לצוות על אשפוזו של המשיב, ומשהוחלט על בירור אשמתו, יהא צו זה תקף עד תום הבירור.

דין והכרעה

סעיף 61 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 שכותרתו **"שחרור באין הכרעת דין או גזר דין"** קובע כי:

"נאשם, שלאחר הגשת כתב אישום נגדו, היה נתון במעצר בשל אותו כתב אישום

תקופה המצטרפת כדי תשעה חודשים, ומשפטו בערכאה הראשונה לא נגמר בהכרעת

דין, ישוחרר מן המעצר, בערובה או ללא ערובה".

סעיף 62 (א) לחוק זה שכותרתו **"הארכת מעצר או חידושו"** קובע כי:

"על אף הוראות סעיפים 59 עד 61, רשאי שופט של בית המשפט העליון לצוות

על הארכת המעצר או על מעצר מחדש, לתקופה שלא תעלה על 90 ימים, ולחזור

ולצוות כך מעת לעת, וכן להורות על שחרורו של הנאשם, בערובה או ללא ערובה".

אין חולק על כך שהמבקשת לא פנתה אל בית המשפט העליון בבקשה להאריך את מעצרו של המשיב מעבר לתשעה חודשים.

סעיף 15 (א) לחוק טיפול בחולי נפש שכותרתו "אשפוז או טיפול מרפאתי של נאשם על פי צו בית משפט" קובע כי:

"הועמד נאשם לדין פלילי ובית המשפט סבור, אם על פי ראיות שהובאו לפניו מטעם אחד מבעלי הדין ואם על פי ראיות שהובאו לפניו ביזמתו הוא, כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו חולה, רשאי בית המשפט לצוות שהנאשם יאושפז בבית חולים או יקבל טיפול מרפאתי; החליט בית המשפט לברר את אשמתו של הנאשם לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי), יהיה הצו שניתן כאמור בר-תוקף עד תום הבירור, ומשתם או נפסק הבירור והנאשם לא זוכה - יחליט בית המשפט בשאלת האשפוז או הטיפול המרפאתי".

בחינת הפסיקה מלמדת על כך שגם במקרים בהם מדובר בנאשמים שאושפזו עקב מצבם הנפשי, מחויבת התביעה בפניה אל בית המשפט העליון בהגשת בקשות להארכת מעצרם מעבר לתשעה חודשים, אם מדובר במי הנתונים במעצר עד תום ההליכים והיא עומדת על המשך מעצרם.

במסגרת בש"פ 5422/13 **מדינת ישראל נ' י.א.**, נדרש בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) להכרעה בסוגיה של הממשק בין דיני המעצרים לדין חולה הנפש והפנה בין השאר אל החלטת כב' השופט זילברטל בבש"פ 4076/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** בה נקבע כי:

"...כל עוד קיימת תשתית ראייתית לכאורית על בית המשפט להמשיך ולבחון את מכלול יתר השיקולים והנתונים הנדרשים להכרעה בשאלת המעצר, ובכללם גם את מסוכנותו של הנאשם ואת השאלה האם הוא חולה ומצבו מצריך אשפוז. יתכן ויהיו מקרים, בהם משקלם המצטבר של נתונים אלה, בצירוף החקיקה שעניינה טיפול בחולי נפש וביחד עם דיני המעצרים, יביאו לכך שלא יהיה מנוס ממעצר בפועל".

כב' השופט עמית הוסיף וכתב:

"למותר להזכיר כי עצם היותו של הנאשם לא כשיר או לא אחראי

למעשיו, אין משמעה כי למחרת הוא רשאי להלך בשוק כאדם

חופשי, לאור הוראות סעיפים 15(א) ו-15(ב) לחוק לטיפול בחולי

נפש".

לאור דברים אלה, דעתי היא כי משהתקרב מועד חלוף תשעת חודשי מעצרו של המשיב היה על המבקשת לפנות אל בית המשפט ולבקש את הארכת המעצר בהתאם להוראת סעיף 62 לחסד"פ.

משהדבר לא נעשה, אין לי מנוס מלהעתר לבקשת בא כוחו ולהורות על שחרורו המידי מן המעצר.

עם זאת ולנוכח האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית האחרונה שניתנה בעניינו כאמור, הנני מורה על המשך אשפוזו של המשיב שלא במסגרת מעצר, בהתאם להוראת סעיף 15(א) לחוק לטיפול בחולי נפש וזאת עד לתום בירור אשמתו.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים ולבית החולים "שער מנשה" בו מאושפז המשיב בתנאי מעצר.

ניתנה היום, י"ב אדר תשע"ה, 03 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.